

[Finansministeren.]

behandlingen af andre lovforslag, at det resultat, vi er nået til her, kan jo bero på, at der har været gensidig forhandlingsvilje.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 140 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i beværterloven.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 56) findes i tidenden sp. 5513, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 1195).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Weikop: Det kan naturligvis ikke undgås, at man ikke altid kan overse, hvilke virkninger et lovforslag vil få, når loven føres ud i livet, og da der i hvert fald for mit vedkommende, som jeg gav udtryk for ved anden behandling, var tvivl om praktiseringen af den dispensationsbeføjelse, der gives handelsministeren derved, at han i særlige tilfælde kan tillade at drive beværternæring i forbindelse med anden næring, var det vel også ganske naturligt, at man i udvalget søgte at tilvejebringe nogen klarhed over, hvorledes den højtærede handelsminister agter at benytte den nye dispensationsbestemmelse i lovens § 11.

For mig at se havde det været ret naturligt, om handelsministeren kun kunne give dispensation, dersom den lokale bevillingsmyndighed, sådan som det i øvrigt er foreskrevet andre steder i beværterloven, anbefalede en dispensation. Med andre ord: hvis de lokale og kommunale myndigheder anbefalede, så kunne ministeren give dispensation eller afslag, men han var afskåret fra at dispensere, hvis de lokale myndigheder ikke kunne anbefale dispensation. Desværre, må jeg sige, var den højtærede

handelsminister betænkelig ved en sådan bestemmelse, fordi han frygtede, at der da ville blive tale om en vis uensartet bedømmelse. Jeg skal naturligvis ikke bestride, at det kan være tilfældet; men når man slet ikke nærer nogen ængstelse for at lade de kommunale myndigheder og deres bevillingsnævn tildele beværterbevillinger — bedømmelsen kan selvsagt ikke være ensartet over hele landet — har jeg noget vanskeligt ved at forstå handelsministerens betænkelighed her, også fordi en dispensation i sig selv altid indebærer en vis forskelsbehandling. Jeg for mit vedkommende nærer altså større tillid til de kommunale myndigheder, end den højtærede handelsminister gør. Imidlertid er der nu i tillægsbetænkningen givet visse retningslinjer for handelsministerens adgang til at dispensere, og under de omstændigheder — som der også står i tillægsbetænkningen — har vi også tiltrådt dispensationsbeføjelsen i § 11.

For at der nu ikke senere skal opstå tvivl, vil jeg gerne, hvilket i øvrigt ikke kan forekomme overraskende, bede den højtærede handelsminister bekræfte to efter min mening ret væsentlige ting; jeg forstår, at den højtærede handelsminister ikke kan være til stede i dag, men jeg kan måske få det bekræftet på anden måde.

Det ene, jeg gerne ser bekræftet, er, at de dispensationer, der tager sigte på at forene butik- og værkstedsnæring med beværternæring, kun tænkes givet til bestående virksomheder, og hvor det af særlige grunde anses for ønskeligt at bevare den pågældende virksomhed.

Det andet, jeg beder om bekræftelse af, er, at der ikke bliver givet dispensation til en forening af handel med stærke drikke og beværternæring; dette må vel udledes af tillægsbetænkningens ord om, at der må lægges ædruelighedsmæssige betragtninger til grund.

Jeg må vel stort set gå ud fra, at handelsministeren er enig i, at dispensationsbeføjelsen ikke skal bruges som løftestang for nye virksomheder til at forene beværteradkomst med anden næring, men at den kun vil finde anvendelse, hvor en åbenbar urimelighed kan foreligge som den, der har givet handelsministeren anledning til at foreslå den nye dispensationsbeføjelse. Jeg håber, at jeg ved denne lejlighed, hvor lovforslaget